

Koszmarni ludzie – Grażyna Łobaszewska

Możesz być geniuszem
Żyć jak wąż
Mieć do wyższych wzruszeń
Dostęp wciąż
Możesz mnie nie kochać
Za mój babski wdzięk

Słodkie tajemnice
Możesz mieć
Możesz być narcyzem
I przed lustrem drzeć
Możesz po godzinach
Mieć na inną chęć

Ale mi nie mów co mam zdobyć
A co mi sam w prezencie dasz
Choć olej wlałam Ci do głowy
To zardzewiałe serce masz

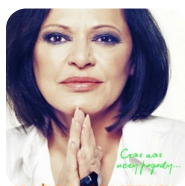
Jedni są jak skrzydła
Inni są jak wiatr
Jednych świat podziwia
Drugich za nic ma
Możesz być jak diament
A ja zwykłym szkłem

Ale mi nie mów co mam zrobić
A czego mi nie wolno tknąć
Choć w oczach płomyk masz tęczowy
Twe myśli niezbyt jasne są
(solo)

Ale mi nie mów co zdobyć
A co mi sam w prezencie dasz
Choć olej wlano Ci do głowy
To zardzewiałe serce masz

Między nami kręcą się koszmarni ludzie
Ich paluchy lepkie czuję tu i tam
Mydląc oczy mi swym niebotycznym luzem
Wiecznym piórem nasze życie kradną nam

Koszmarni ludzie
Koszmarni ludzie
Koszmarni ludzie
Koszmarni ludzie

Słowa: brak danych
Muzyka: brak danych